

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **V. U. T.**, nar. x, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, bytem Z. 766, P. 4, zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604, Plzeň proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2013, č. j. OAM-253/LE-BE02-HA08-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené advokátce JUDr. Anně Doležalové, MBA, se přiznává odměna za zastoupení žalobce ve výši 6.800,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2013, č. j. OAM-253/LE-BE02-HA08-2013, rozhodl žalovaný podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, ve které namítal porušení zákona o azylu a správního řádu.

Žalobce namítl, že se žalovaný nezabýval tím, zda specifická situace osob opustivších Vietnam za účelem výdělků po jejich návratu nepředstavuje hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Rovněž uvedl, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj závěr o neudělení humanitárního azylu. Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v žádosti ani v pohovoru neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany a zdůraznil, že základní zásadou azylového řízení je povinnost tvrzení, která leží za žadateli o mezinárodní ochranu a které žalobce nedostál. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 17. 9. 2013 požádal žalobce o mezinárodní ochranu. Ve své žádosti uvedl, že v ČR pobývá od roku 2008. Do ČR přijela kvůli práci. Jako důvod své žádosti uvedla, že chce v ČR pracovat a vydělat peníze, poté se chce vrátit do Vietnamu, kde hodlá studovat a pracovat. V následném pohovoru žalobce pouze uvedl, že v případě návratu do vlasti by měl těžký život. Dne 13. 11. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k otázce humanitárního azylu uvedl, že žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly svědčit pro udělení humanitárního azylu. Pokud jde o doplňkovou ochranu, žalovaný uvedl, že případná hrozba nezaměstnanosti pramení z obecné ekonomické situace ve Vietnamu, nikoliv ze specifické situace žalobce.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně argumentuje nedostatečným zdůvodněním neudělení doplňkové ochrany. Tato námitka není důvodná. Soud zcela souhlasí se žalovaným, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven nelidskému zacházení. Žalovaný řádně vysvětlil, proč nepovažuje hrozbu nezaměstnaností za azylově relevantní a soud tomuto vysvětlení nemůže než přisvědčit. Argumenty žalobce pak soud pokládá za čistě hypotetické, jelikož v řízení žalobce neuvedl, že by se obával např. odvrhnutí rodinou či pronásledování od věřitelů (jak argumentuje v žalobě), ostatně ani neuvedl, že by měl být zadlužen. K tomu soud připomíná závěry NSS z rozhodnutí sp. zn. 1 Az 3/2012, kde NSS uvedl, že *„Správní orgán zcela jistě nemá a ani nemůže mít povinnost sám domýšlet důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné. Správní orgán totiž není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel ve správním řízení sám předeštel“*. Soud tak shrnuje, že žalovaný se řádně vypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany a jeho rozhodnutí tak ob stojí. Soud rovněž připomíná, že žalobce se návratu do Vietnamu zjevně nikterak neobává, jelikož sám opakovaně deklaroval svůj úmysl se do vlasti vrátit, aby tam mohl studovat a pracovat.

Výše uvedené lze mutatis mutandis vztáhnout i k otázce humanitárního azylu. Soud úvodem konstatuje, že nebylo povinností žalobce uvádět, jakého typu mezinárodní ochrany se domáhá, neboť zjišťováním okolností, zda jde o případ zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu, se má zabývat správní orgán z úřední povinnosti. V tomto ohledu

nebylo namístě, aby žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí zmiňoval, že se žalobce udělení humanitárního azylu nedomáhal. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí je však nicméně zřejmé, že se ze strany žalovaného jednalo pouze o konstatování nad rámec posuzované věci, a nikoliv o stěžejní důvod pro neudělení humanitárního azylu. Z obsahu odůvodnění je naopak zjevné, že žalovaný při hodnocení podmínek pro udělení humanitárního azylu vycházel primárně ze sociální a ekonomické situace žalobce a z jeho věku a dobrého zdravotního stavu, který žalobce potvrdil. Právě proto žalovaný uzavřel, že se v jeho případě nejedná o zvláštního žretele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný se tedy zabýval otázkou, zda případ žalobce lze považovat za případ zvláštního žretele hodný. Výklad tohoto neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav je soudem plně meritorně přezkoumatelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27). Soud se proto zaměřil na otázku, zda žalovaný ve vztahu k tomuto neurčitěmu právnímu pojmu neučinil nesprávný úsudek a nepominul některý z případů hodných zvláštního žretele, který by mohl ovlivnit jeho výslednou úvahu o udělení či neudělení azylu. V tomto ohledu však soud v postupu žalovaného pochybení neshledal, neboť žalovaný vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v dané věci vyplynuly. Za dostatečné přitom považuje i odůvodnění žalovaného, který s ohledem na to, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádný z důvodů, který by potenciálně mohl být důvodem žretele hodným, nemohl jeho situaci vážit jinak, než jen z obecného hlediska.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovené zástupkyni žalobce určil soud ve výši 6.800,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokátky ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 21. 9. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).